

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 23 januari 2008 in zaak nr. 07/31825 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 januari 2008, verzonden op 29 januari 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 februari 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

De staatssecretaris heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grieven 1 en 2 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 3 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) van de Raad van de Europese Unie voor hem geen relevante wijziging van het recht is. Daarvoor heeft de rechtbank, volgens de vreemdeling, ten onrechte redengevend geacht dat hij, nu hij onvoldoende aanknopingspunten heeft aangedragen voor de conclusie dat hij behoort tot een groep burgers, die een bijzonder risicoprofiel heeft, niet aannemelijk heeft gemaakt een reëel risico te lopen op een "individuele bedreiging", als bedoeld in die bepaling. Deze uitleg van het begrip "individuele bedreiging" is, volgens de vreemdeling, voorbarig, nu de Afdeling, bij verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007 in zaak nr. 200702174/1, www.raadvanstate.nl, over de uitleg van dit begrip prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof).

2.2.1. Aangezien het Hof de door de Afdeling, bij voormelde verwijzingsuitspraak van 12 oktober 2007, gestelde prejudiciële vragen inzake artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn nog niet heeft beantwoord, is het niet duidelijk wat de criteria zijn om te beoordelen wanneer sprake is van een "individuele bedreiging", als bedoeld in die bepaling. De rechtbank is hieraan, door zelf uitleg te geven aan het begrip "individuele bedreiging", ten onrechte voorbijgegaan. De in de grief vervatte klacht is terecht voorgedragen, maar de grief kan, gelet op het volgende, niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

2.2.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.2.3. Zoals volgt uit onder meer de uitspraken van de Afdeling van 19 september 2008 in zaken nrs. 200705250/1 en 200706934/1, www.raadvanstate.nl, valt een vreemdeling, ten aanzien van wie na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen en die afkomstig is uit een land waar zich, naar door hem gesteld, een binnenlands gewapend conflict voordoet, eerst onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en is deze bepaling derhalve voor hem relevant, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van laatstgenoemd besluit sprake was van een binnenlands gewapend conflict in het deel van het land, van waaruit hij afkomstig is, dan wel dat op dat moment in dat deel sprake was van gevolgen voor hem van een elders in dat land bestaand gewapend conflict.

2.2.4. De vreemdeling heeft eerder, op 2 december 2003, een aanvraag ingediend om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Bij besluit van 25 mei 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 9 augustus 2007 is van gelijke strekking als dat van 25 mei 2005, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.2.5. De vreemdeling heeft, ten betoge dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn een voor hem relevante wijziging van het recht is, gesteld dat in Noord-Irak mogelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Daartoe heeft hij verwezen naar het algemeen ambtsbericht van de minister

van Buitenlandse Zaken van juni 2007, een brief van Amnesty International aan de staatssecretaris van 23 juli 2007 en een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 12 juli 2007 in zaak nr. 07/25796.

2.2.6. De vreemdeling heeft bij de behandeling van zijn eerste asielaanvraag verklaard dat hij, voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, heeft gewoond in de provincie Dohuk, die onder het bestuur van de Koerdistan Regional Government valt, en derhalve afkomstig is uit Noord-Irak. De minister heeft de juistheid van die verklaring in die procedure niet bestreden. Nu de vreemdeling terzake geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden heeft aangevoerd, moet thans van de juistheid van voormelde verklaring worden uitgegaan.

2.2.7. Artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn is voor de vreemdeling slechts relevant, indien hij heeft aangetoond dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 9 augustus 2007 in de provincie Dohuk, van waaruit hij afkomstig is, sprake was van een binnenlands gewapend conflict dan wel dat daar op dat moment sprake was van gevolgen voor hem van een elders in Irak bestaand conflict.

Uit voormeld ambtsbericht van juni 2007 kan niet worden afgeleid dat ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit in de provincie Dohuk sprake was van een binnenlands gewapend conflict, reeds omdat dit ambtsbericht de periode van 1 januari tot 31 mei 2007 beslaat en derhalve geen betrekking heeft op de situatie in Irak op 9 augustus 2007. Voorts bevat de brief van Amnesty International geen informatie waaruit het bestaan van een zodanig conflict in die provincie kan worden afgeleid. Door te verwijzen naar voormelde uitspraak van 12 juli 2007, heeft de vreemdeling evenmin aan de op hem rustende bewijslast voldaan, reeds omdat de Afdeling die uitspraak heeft vernietigd (uitspraak van 17 oktober 2008 in zaak nr. 200705072/1, www.raadvanstate.nl). Dat de gevolgen van een gewapend conflict, elders in Irak, zich op dat moment in deze provincie deden gevoelen, is door de vreemdeling evenmin aangetoond. Derhalve valt de vreemdeling niet onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat deze bepaling voor hem geen relevante wijziging van het recht is.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

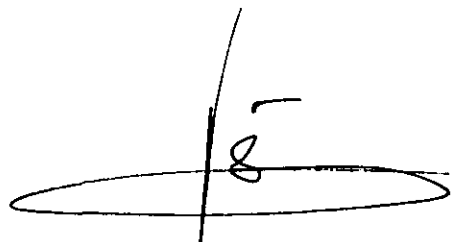
w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 december 2008

418.

Verzonden: 3 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/31825

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 23 januari 2008

inzake

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. S. Spans,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. R.A. Debets.

Procesverloop

Bij besluit van 9 augustus 2007 heeft verweerder eisers herhaalde aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 07/31826.

De zaak is behandeld op de zitting van 12 december 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om aan eiser de gevraagde verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen in rechte stand kan houden.

2. Eiser heeft reeds eerder een asielverzoek gedaan, te weten op 2 december 2003. Bij besluit van 25 mei 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. De procedure ten aanzien van die aanvraag is afgesloten met een uitspraak van deze rechtbank van

AWB 07/31825

2

31 augustus 2006. Tegen die uitspraak zijn geen rechtsmiddelen aangewend, zodat de beschikking van verweerder van 25 mei 2005 formele rechtskracht heeft gekregen.

3. Bij de indiening van de onderhavige aanvraag heeft eiser geen nieuwe feiten en omstandigheden aangevoerd. Eiser heeft verklaard dat hij heeft getracht een verklaring van de politie in Irak te verkrijgen, een soort arrestatiebevel, van welke verklaring hij tijdens zijn eerste aanvraag melding heeft gemaakt. Bij indiening van de zienswijze heeft eiser dit document alsnog overgelegd. Het betreft hier een "verzoek tot uitvoering van een arrestatiebevel", afgegeven door het politiebureau te Zakho op 29 maart 2003. Volgens eiser dient dit document als nieuw feit aangemerkt te worden.

4. Verweerder heeft eisers hernieuwde asielaanvraag afgewezen en zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld deze aanvraag te beschouwen als een herhaalde asielaanvraag. Verweerder heeft – kort weergegeven – aangevoerd dat het door eiser bij de zienswijze overgelegde "verzoek tot uitvoering van een arrestatiebevel" niet aangemerkt kan worden als nieuw feit of omstandigheid in de zin van het eerste lid van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) omdat eiser dit vóór het nemen van het besluit van 25 mei 2005 had kunnen en derhalve had dienen te overleggen. Verweerder heeft er in dit verband op gewezen dat het door eiser overgelegde document dateert van 29 maart 2003, derhalve van vóór de eerdere afwijzende beschikking. Eiser heeft verklaard dat hij dit document niet eerder heeft kunnen overleggen in verband met de situatie in Noord-Irak. Verweerder volgt eiser hierin niet. Verweerder wijst erop dat de eerste asielprocedure van eiser heeft geduurd van 2 december 2003 tot 31 augustus 2006, zodat volgens verweerder gevoeglijk kan worden gesteld dat eiser in die periode voldoende tijd heeft gehad om dit document te verkrijgen.

5. Ingevolge artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is, indien na een geheel of deels afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.

6. Volgens vaste jurisprudentie dient de rechtbank, ongeacht of verweerder in de motivering van het thans voorliggende besluit buiten het kader van de nova is getreden, primair te onderzoeken of aan de onderhavige aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd alvorens tot beoordeling van het door verweerder genomen besluit op de herhaalde aanvraag over te gaan. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten onder andere worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of feiten en omstandigheden van vóór dat eerdere besluit die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd, kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

7. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde

AWB 07/31825

3

procedureregels niet tegen te werpen (arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in de zaak Bahaddar tegen Nederland, JV 1999/45).

8. Het door eiser overgelegde "verzoek tot uitvoering van een arrestatiebevel" kan niet als rechtens relevant novum worden aangemerkt. Dit document is immers reeds op 29 maart 2003 door het politiebureau te Zakho afgegeven en niet valt in te zien waarom eiser dit document niet in de eerdere asielpcedure naar voren heeft kunnen brengen. De door eiser gegeven reden dat dit niet eerder kon vanwege de veiligheidssituatie in (Noord-)Irak wordt door de rechtbank niet gevolgd. Door eiser is niet onderbouwd welke specifieke omstandigheden het verkrijgen van dit document gedurende de vorige procedure in de weg hebben gestaan. De enkele verwijzing van eiser naar de algemene veiligheidssituatie in (Noord-)Irak is onvoldoende.

9. Gelet op het voorgaande kunnen de door eiser bij onderhavige asielaanvraag aangevoerde feiten en omstandigheden in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 niet worden beschouwd als nova, aangezien deze niet kunnen leiden tot heroverweging van het eerdere afwijzende, in rechte onaantastbare besluit van 25 mei 2005.

10. Eiser heeft een beroep gedaan op de veranderde (veiligheids-)situatie in Noord-Irak. Eiser heeft in dit verband verwezen naar de brief aan verweerder van Amnesty International van juli 2007, waarin erop wordt gewezen dat Noord-Irak weliswaar een hoge mate van autonomie geniet, maar niet kan worden beschouwd als een onafhankelijke regio. Amnesty International maakt uit het meest recente ambtsbericht op dat de Minister van Buitenlandse Zaken zorgelijker is geworden over de situatie in Noord-Irak. Ook volgens de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties zou de situatie in Noord-Irak niet meer stabiel genoemd kunnen worden.

11. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat deze situatie evenmin een rechtens relevant novum oplevert omdat er hier geen sprake is van nieuw beleid. Gelet op het voorgaande bestaat er geen aanleiding de aanvraag inhoudelijk op inwilligheid te beoordelen, aldus verweerder.

12. Naar het oordeel van de rechtbank dient eisers beroep op de veranderde situatie in Noord-Irak – anders dan verweerder van mening is – als novum aangemerkt te worden, nu dit dateert van na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat ten aanzien van Noord-Irak geen categoriaal beschermingsbeleid behoeft te worden gevoerd als bedoeld in voornoemd artikel. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe bij het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid, waarvan de aanwending de toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot een bepaalde beoordeling heeft kunnen komen. Aangezien het oordeel van verweerder over de algehele situatie tot stand pleegt te komen in samenspraak met en met instemming van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, dient de rechtbank het desbetreffende oordeel in beginsel te respecteren.

13. Verweerder heeft zich, onder verwijzing naar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2007 op het standpunt gesteld dat de wijziging van de situatie in Noord-Irak niet zodanig is dat er geen aanleiding bestaat om op grond hiervan een ander

AWB 07/31825

4

beleid te gaan voeren dan zoals neergelegd in WBV 2007/21. Bij die beleidsbeslissing is de actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak, zoals beschreven in voornoemd ambtsbericht van juni 2007, meegewogen. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen besluiten om geen categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van asielzoekers uit Noord-Irak te voeren.

14. Gelet op het voorgaande kunnen de door eiser bij onderhavige aanvraag aangevoerde feiten en omstandigheden in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 niet worden beschouwd als nova, aangezien deze niet kunnen leiden tot heroverweging van het eerdere afwijzende, in rechte onaantastbare, besluit van 25 mei 2005.

15. In beroep heeft eiser nog een beroep gedaan op artikel 15 (c) van de Definitierichtlijn. Eiser heeft betoogd dat de implementatietermijn van de Definitierichtlijn op 10 oktober 2006 is verstreken. Betoogd is dat in het besluit van 25 mei 2005 niet aan deze richtlijn is getoetst, zodat er sprake is van nieuw recht.

16. Het bestreden besluit dateert van na 10 oktober 2006. Op die datum is de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn verstreken, zodat, voor zover de bepalingen van die richtlijn niet of gebrekkig zijn geïmplementeerd in het Nederlandse recht, eiser een beroep toekomt op rechtstreeks werkende bepalingen.

17. Verweerder betwist niet dat eiser uit Noord-Irak afkomst is, maar heeft zich op het standpunt gesteld dat artikel 15 (c) van de Definitierichtlijn geen relevant nieuw recht voor eiser vormt, aangezien hij niet onder de reikwijdte van voornoemde bepaling valt.

18. Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Definitierichtlijn is een "persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt" een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, en op wie artikel 17, leden 1 en 2, niet van toepassing is, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Volgens artikel 15 bestaat ernstige schade uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Volgens artikel 18 verlenen lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

19. Indien artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn inderdaad, zoals eiser aanvoert, moet worden aangemerkt als een wijziging van het recht, dan kan aan deze wijziging slechts de door hem gewenste betekenis toekomen, indien de wijziging voor hem relevant is. Een wijziging van het recht kan alleen als relevant nieuw recht worden aangemerkt indien eiser onder de reikwijdte van de desbetreffende bepaling valt. Dit volgt onder meer uit de uitspraak van de Afdeling van 20 juli 2007 (LJN: BB0917).

AWB 07/31825

5

20. Eiser valt slechts onder de reikwijdte van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn indien er voor hem sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het is aan eiser om aannemelijk te maken dat hij onder deze reikwijdte valt.

21. Ter onderbouwing van zijn beroep op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn heeft eiser aangevoerd dat dit artikel nieuw recht is en dat verweerder inhoudelijk had moeten beoordelen of eiser op grond van dit artikel voor bescherming in aanmerking komt. Immers, eiser vreest bij terugkeer gedood te worden omdat hij ervan verdacht werd samen met zijn oom wapens en voedsel geleverd te hebben aan de Eisers oom is al om het leven gebracht. Het is dan ook aannemelijk dat eiser, die tot de Koerdische bevolkingsgroep behoort, ook dat gevaar loopt.

22. Van belang is het in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn opgenomen vereiste dat er sprake dient te zijn van een ernstige en individuele bedreiging. De rechtbank is voorts – onder verwijzing naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank van 12 april 2007 (AWB 06/54347, LJN: BA4425) – van oordeel dat voor de aanwezigheid van het criterium ‘individuele bedreiging’ het niet noodzakelijk is dat die bedreiging slechts de betrokken vreemdeling zelf betreft of, indien de vreemdeling tot een risicogroep behoort, dat de bedreiging in het bijzonder ten aanzien van de betrokken vreemdeling geldt. Voldoende is dat in een situatie van willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict de betrokken vreemdeling tot een groep burgers behoort die op grond van (een combinatie van) specifieke kenmerken een zodanig bijzonder risicoprofiel heeft, dat reëel te verwachten valt dat leden van die groep burgers het slachtoffer worden van willekeurig geweld. Het criterium ‘willekeurig’ duidt er daarbij op dat het behoren tot een dergelijke groep burgers met een bijzonder risicoprofiel voldoende is en dat niet vereist is dat de betrokken vreemdeling binnen die groep nog eens een extra of aanvullend individueel risico aannemelijk maakt. Het gaat erom dat het geweld leden van de groep burgers zal treffen zonder aanzien des persoons binnen de groep.

23. Het vorenstaande laat onverlet dat het genoemde bijzondere risicoprofiel aan de hand van concrete en verifieerbare feiten en omstandigheden aannemelijk gemaakt zal moeten worden. Eiser is daar in het onderhavige geval niet in geslaagd. Nog daargelaten in hoeverre de actuele (veiligheids)situatie in Noord-Irak uit het oogpunt van duur, hevigheid en geografische omvang als een internationaal of gewapend binnenlands conflict kan worden aangemerkt, vormen de door eiser aangedragen elementen onvoldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat hij behoort tot een groep burgers met een bijzonder risicoprofiel. Mitsdien is hetgeen eiser heeft aangevoerd onvoldoende voor een geslaagd beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

24. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, heeft verzoeker onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in zijn geval sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Noord-Irak. Reeds om deze reden is het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voor eiser geen relevante wijziging van recht.

25. Uit het voorgaande volgt dat de onderhavige aanvraag een herhaalde aanvraag is als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb.

AWB 07/31825

6

26. Namens eiser is ter zitting voor het eerst gesteld dat bedoeld is een beroep te doen op de gehele Definitierichtlijn. Voorts is ter zitting in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens een beroep gedaan op de uitspraak inzake Salah Sheekh. Tevens is ter zitting betoogd dat eiser voor bescherming in aanmerking komt omdat hij tot de behoort.

27. Nu deze argumenten eerst ter zitting naar voren zijn gebracht en gesteld noch gebleken is dat deze argumenten niet eerder ingebracht hadden kunnen worden, zal de rechtbank deze argumenten wegens strijd met de goede procesorde buiten de beoordeling laten.

28. Het beroep is derhalve ongegrond.

29. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

30. Beslist wordt als volgt.

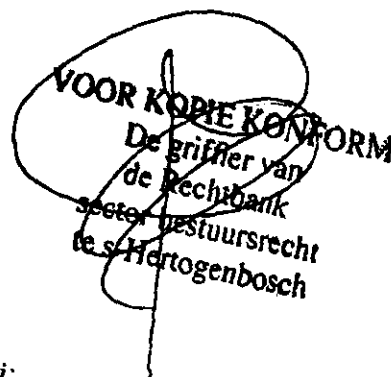
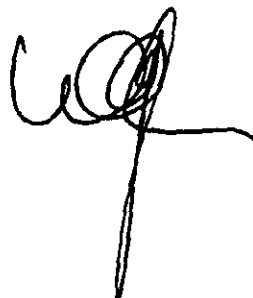
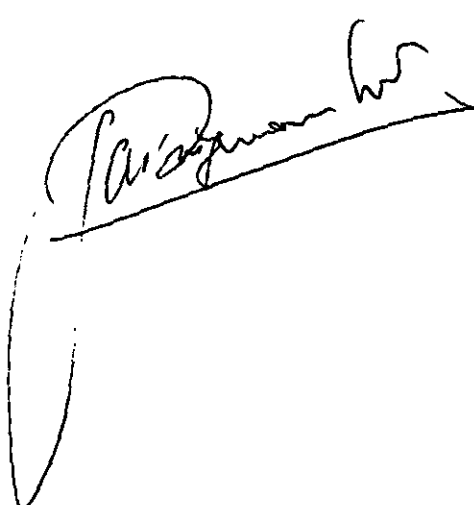
AWB 07/31825

7

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. W.P.C. Derksen als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierts als griffier en in het openbaar uitgesproken op 23 januari 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

29 JAN. 2008

Correspondentie uitsluitend
 Postbus 13319
 3507 LH Utrecht

Bezoekadres:
 Schoolplein 5A
 3581 PX Utrecht
 tel (030) 231 36 46
 fax (030) 234 29 95

e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
 www.schoolpleinadvocaten.nl

mr. R. Vleugel
 mr. S. Spans
 mr. D. Gürses
 mr. W. Boelens
 mr. J.E. Jalandoni
 mw. mr. M.H.R. de Boer
 mw. mr. J.G.M. ter Avest
 mr. J.M. Langenberg*

advocaten en procureurs
 *adviseur

secretariaat
 Els Oostruin
 Lony Peeters

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspreek
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC Den Haag.

ons kenmerk
 / IND 20080308

uw kenmerk

Utrecht
 25 februari 2008

per post en per faxnr.: 070-3651380

BETREFT : APPELSCHRIFT

Inzake :
 Verblijvende te :
 Geboortedatum :
 Land van herkomst : Irak
 IND. nr. : 0312.02.0417

RAAD VAN STATE	
INCE C ' N	
25 FEB 2008	
ZAAKNR.	
AAN: 7/1	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Appellant ... kiest te dezer zake woonplaats te Utrecht, postadres: Postbus 13319, ten kantore van Schoolplein Advocaten, waarvan mr. S. Spans verklaart tot het indienen van het onderhavige beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 23 januari 2008, verzonden op 29 januari 2008, **AWB-nummer 07/31825**.

Een kople van de uitspraak is bijgevoegd (productie 1).

In bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant tegen de afwijzing van zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie, verder te noemen verweerder, gevestigd te 's-Gravenhage aan de Schedeldoekshaven 100, van 9 augustus 2007 inzake appellant.

Schoolplein 5A
Appellant is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan de stelling van appellant dat er bij terugkeer naar Noord Irak sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Toelichting:

Uit het dossier blijkt dat een verzoek tot uitvoering van een arrestatiebevel is overgelegd afgegeven door het politiebureau te Zakho op 29 maart 2003.. Appellant heeft betoogd dat dit gedingstuk later na zijn vlucht uit Irak is verkregen toen de situatie het toeliet om dit stuk naar hem toe te zenden.

Door appellant is gesteld dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad dit gedingstuk voor het nemen van het besluit van 25 mei 2005 in het geding te brengen.

Naar het oordeel van appellant rechtvaardigt de inhoud van dit stuk een nadere overweging ten aanzien van de vraag of er ten aanzien van de persoonlijke omstandigheden van appellant alsnog bescherming geboden moet worden ter voorkoming van een verdragsschending.

GRIEF 2

Naar het oordeel van appellant heeft de rechtbank onjuist artikel 4:6 AWB toegepast.

Toelichting:

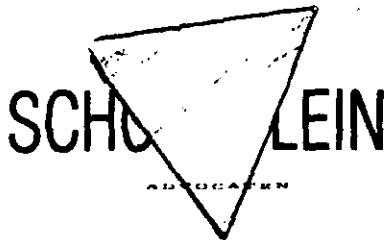
Verwijzend naar onder meer het artikel van prof. Mr. Pieter Boeles in Migrantenrecht van januari 2008, dat voor de goede hierbij wordt overgelegd bestaat er mede naar aanleiding van uitspraak EHRM 11 januari 2007, 1848/04 (Salah Sheekh) JV 2007/30 aanleiding voor een toepassing van een ruimer toetsingskader. (productie 2) Het is niet redelijk gelet op de belangen die op het spel staan voor appellant dat de zaak van appellant uitsluiten wordt bekeken op basis van het besluit dat op 25 mei 2005 formele rechtskracht heeft gekregen.

GRIEF 3

Appellant is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft bepaald dat het bepaalde in artikel 15, aanhef onder c, van de Definitierichtlijn voor eiser geen relevante wijziging van het recht oplevert.

Toelichting:

Uit de uitspraak valt af te leiden dat de rechtbank aansluit bij de opvatting van verweerder zoals nader geformuleerd in rechtsoverweging nr. 20, namelijk dat de reikwijdte van artikel 15 onder c van de Definitierichtlijn

valt als er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlandsconflict.

In deze zaak is in het kader van het asielrelaas een relatie gelegd tussen appelland en de activiteiten van de in Noord Irak. Hij heeft betoogd dat hij op basis van aanwezige verdenkingen een extra gevaar loopt.

Door de rechtbank is nader overwogen met betrekking tot het willekeurige geweld en over de vraag of er sprake is van een bijzonder risicoprofiel. Door appelland zijn in ieder geval feiten en omstandigheden naar voren gebracht die naar zijn oordeel doen rechtvaardigen dat rekening wordt gehouden met de specifieke situatie waarin hij voor zijn vertrek uit Irak verkeerde.

Het is appelland ambtshalve bekend dat in het kader van de interpretatie van artikel 15, aanhef lid c van de Definitierichtlijn prejudiciële vragen zijn gesteld bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. Deze prejudiciële vraag is aanhangig onder nummer C-465/07. Op dit moment acht appelland het te voorbarig om thans een ondubbelzinnig standpunt in te nemen.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appelland verzoekt uw afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appelland u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Hoogachtend,

Mr. S. Spans
gemachtigde

Bijlagen:

1. Afschrift uitspraak rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch van 23 januari 2008,
2. Artikel Migrantenrecht 1/08 pagina 2-10 van Prof Mr. P. Boeles.